

Dunarea lacoma

vineri, 03 aprilie 2009

Dun rea lacom

Dun rea lacom sau eu neglijent? Aceasta-i întrebarea care nu ma lasă să adorm aproape în fiecare seară, când îmi aduc aminte, cu multă mîr ciune, ce mi s-a întâmplat la ultima mea ieşire pe Clisura Dunării, la un pescuit din barcă, cu colegii din tagmă. M-am gândit că împărtăşind nefericita întâmplare şi altor pescari, voi reuşi să trec mai uşor peste durerea care mă apăsă pe suflet ori de câte ori îmi aduc aminte de ghinionul de care am avut parte la ultima ieşire pe Dunăre.

Căldura fiind foarte mare, pe 20 iunie anul trecut, cred că pica într-o vineri, am hotărât împreună cu colegii de breaslă să plecăm după-masă şi să pescuim până seara târziu şi la primele ore ale dimineţii, fiindcă era mai răcoare.

Eu locuiesc la sat şi cum râul îmi trece prin faţa casei am făcut rost de peşti mici, pentru momeală, iar ca să ne încercăm norocul la somn, am fost nevoit să sap pentru câteva coropi nice. Pe drum, am oprit într-un loc cunoscut, de toci pescării de pe Clisura Dunării, ca fiind cel mai bun pentru căutarea de râme mari şi negre, vorba unui prieten: „dintr-alea care se culcă cu erpii, la care nu prea pun botul somoteii.

Odată ajuns, ne-am grabit să umplem barca cu ustensile şi cu cele necesare pescuitului din barcă. După ce am ieşit în larg ne-am oprit pe o insulă mică, în zona Baziaşului la intrarea fluviului în car. Am pus fiecare câte un banc pentru somn la râm şi coropi nice, iar cu celelalte bece am început să căutăm albul, domnul doctor la twister, iar eu cu domnul colonel la montur cu peşte mic.

Am pescuit până s-a întunecat, însă nu am reuşit să luăm nimic la fix, iar la montur un singur alău. Am învinovăţit apa fluviului care era prea limpede şi prea caldă, sperând însă să-l luăm la vobler la noapte deoarece era lună plină. După ce am venit cu barca la mal, domnul colonel s-a dus la culcare, iar noi ne-am dus pucina mai sus în satul vecin, unde găsim un loc bun de pescuit al noaptea la vobler. Am pescuit vreo două ore în zadar după care ne-am dus şi noi la culcare.

A doua zi ne-am trezit dimineea devreme şi am mers să pescuim tot la vobler, în acelaşi loc unde am dat şi noaptea precedent. Eu am reuşit să prind un albu iar domnul doctor doi, pe care i-a şi prins strat fiindcă erau mai mari, aproape de un kilogram. Apoi am plecat spre casa lui nea Ion, în grabă din cauza ruiei de ancorat barca. L-am luat şi pe domnul colonel şi am plecat iar în larg, spre insulă.

Pescuim câte doi în fiecare barcă. Eu eram în echipă cu doctorul, iar colonelul cu nea Ion, gazda noastră. Odată ajuns pe insulă trebuia să ne ancorăm barca. Am aruncat ancora şi-o priveam cum se îndepărta de barcă. A zburat vreo 10-12 metri, dar unul din ultimele „colace”, de la sfoara cu care era legat, a agăţat unul dintre becele gata echipate de pescuit ale domnului doctor, aruncând-o în apa Dunării, unde s-a scufundat cu o viteză de necrezut. În următoarele 2-3 ore pur şi simplu am amucit fiindcă găsim că este vorba de o undică echipată cu lanset şi mulinet care nu prea este la îndemână oricui pescar de rând.

Deşi domnul doctor se străduia să mă consoleze cu vorba, nu prea mi-a ajutat deoarece găsim că un pescar sportiv, care pescuieşte de aproape 5 ani de zile din barcă, nu are voie să facă asemenea greşală. Ne-am întors la mal înainte de prânz. Deşi nu mai avea mare importanţă, eu am fost cel care a prins cel mai mare peşte, un albu de vreo 2,5kg. La final, „ca să se sature”, Dunărea lacomă, a trebuit să-mi înghită ochelarii polarizi comandanţi din S.U.A., de care am uitat că sunt puşi

pe ochi, când am s rit în ap s fac o baie. A_adar, dragi pescari
aveci mare grij _i fici foarte atenci când pescuici pe Dun re. V
doresc mult s n tate _i fir intins, iar nim nui s nu i se întâmple ce
mi s-a întâmplat _i mie.